

РЕШЕНИЕ

№ 5625

гр. София, 03.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-Г СЪСТАВ, в публично заседание на десети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Албена Александрова

Членове: Нели С. Маринова
Биляна Симчева

при участието на секретаря Виктория Ив. Тодорова
като разгледа докладваното от Биляна Симчева Въззивно гражданско дело № 20231100502387 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

С решение № 20063941/26.10.2022 г. по гр. д. № 16105/2021 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), 47-ми състав, са уважени предявените от Р. Ц. П. субективно съединени главни искове с правно основание чл. 109 ЗС срещу ответниците Г.-Н. Е. Н., К. С. С. - Н. и Е. Г. Н., за осъждането им да преустановят действията, чрез които препятстват ищцата да ползва общите части на жилищна сграда, находяща се на ул. "*****", гр. София, като за тяхна сметка демонтират поставената система за контролиран достъп до асансьора на сградата.

В срока по чл. 259, ал. 1 ГПК е постъпила въззивна жалба срещу първоинстанционното решение от ответниците Г.-Н. Е. Н., К. С. С. - Н. и Е. Г. Н. с искане за неговата отмяна и постановяване на друго, с което предявените искове да бъдат изцяло отхвърлени. Излагат се аргументи за неправилност на решението, като постановено при неспазване на материалния закон и необоснованост. Сочи се, че първоинстанционния съд не е обсъдил в пълнота събрания по делото доказателствен материал като необосновано е дал вяра единствено на показанията на свидетелите на ищцовата страна, независимо, че последните са ищци по други граждански дела с идентичен предмет срещу същите ответници. Твърди се, че съдът неправилно е приел за основателни исковите, предявени срещу К. и Е. Н.и, при липса на събрани доказателства по делото за извършени от тях неправомерни действия по препятстване на

ищцата да използва асансьора на сградата. По отношение на въззивника Г.-Н. Н. счита, че искът следва да бъде отхвърлен като неоснователен поради проведено в процеса доказване, че ищцата не е получила чип за достъп до асансьора заради своето пасивно поведение, като сочат, че домоуправителят е поканил ищцата да вземе чип още с отговора на исковата молба. Счита се, че дори да е налице задължение за предаване на асансьорен чип, същият, като движима вещ, следва да бъде предаден в местожителството на длъжника съгласно чл. 68 ЗЗД, поради което Р. П. е в забава като кредитор. Признава се за пръв път фактът, че Г.-Н. Н. е получила отправена от ищцата покана за предаване на 3 броя чипове на 29.03.2021 г. /седмица след образуване на първоинстанционното дело/, но счита поканата за нередовна, предвид, че в нея няма посочване на време и място на изпълнението.

Предвид изложеното въззивниците молят за отмяна на решението и за отхвърляне на предявените срещу тях искове като неоснователни. В откритото по делото съдебно заседание, както и представените подробни писмени бележки, процесуалният представител на страната поддържа жалбата. Отправя се претенция за присъждане на сторените пред двете съдебни инстанции съдебни разноски, като представя договори за безплатна правна помощ сключени с всеки един от тримата въззивници.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК е постъпил подробно аргументиран отговор от ответника - ищец Р. Ц. П. с искане обжалваното решение да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно. В откритото по делото съдебно заседание процесуалният представител на въззиваемата страна оспорва жалбата като неоснователна и претендира присъждането на разноски съобразно представен списък по чл. 80 ГПК.

Софийски градски съд, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, съгласно разпоредбата на чл. 235, ал. 2 ГПК, **намира за установено от фактическа страна следното:**

Първоинстанционният съд е сезиран със субективно и обективно съединени искове, предявени от Р. П. срещу ответниците Г.-Н. Е. Н., К. С. С. - Н. и Е. Г. Н., както следва: **1/** главен иск с правно основание чл. 109 ЗС за осъждане на ответниците да преустановят действията, чрез които препятстват ищцата да ползва общите части на жилищна сграда, находяща се на ул. "*****", гр. София, като за тяхна сметка демонтират поставената система за контролиран достъп до асансьора на сградата; и **2/** евентуален иск правно основание чл. 109 ЗС - с искане ответниците да преустановят действията, чрез които препятстват ищцата да ползва общите части на жилищна сграда, находяща се на ул. "*****", гр. София, като й предоставят електронен чип за достъп до асансьора на сградата.

Поради уважаването на предявените главни искове изцяло, първоинстанционният съд не се е произнесъл по предявените в условията на евентуалност субективно съединени искове по чл. 109 ЗС за предаване на

електронен чип за достъп до асансьорната система.

Ищцата твърди, че през месец април 2020 г. ответниците-въззивници своеволно са подменили системата за контролиран достъп до входната врата на сградата и асансьора, като ѝ е предоставен чип само за използване на входната врата. В периода 11.2020г.-02.2021г. асансьорът е работил със свободен достъп, а през месец февруари 2021г. системата отново е ремонтирана, като на част от обитателите са дадени нови чипове, но ищцата не е получила такъв, осигуряващ достъп и до асансьора.

Ответниците оспорват исковата молба. Изрично факта да са поставяли нова система за достъп до асансьора, като сочат, че такава е била поставена от предишния домоуправител, а след това са поръчвани само нови чипове.

Безспорно е между страните, като се установява и от представените по делото писмени доказателства, че ищцата Р. П. е собственик на апартамент № 11, находящ се в гр. София, ул. “*****”, както и че ответницата Г.-Н. Н., живуща в същата сграда, е била избрана за управител на етажната собственост с решение от 11.03.2019 г., което е отменено по иск с правно основание чл. 40, ал. 1 ЗУЕС с влязло в сила на 21.06.2021 г. решение № 20261561/26.11.2020 г. по гр.д. № 20933/2019 г. на СРС.

Установява се от представените пред първоинстанционния съд писмени доказателства, че на 20.05.2019 г., между Г.-Н. Н., в качеството ѝ на член на управителния съвет на етажната собственост на сградата, и фирма “С.Л.С.” ООД, е сключен договор за абонаментно обслужване на асансьора на сградата, находяща се на ул. “*****”. В точка 8 от задълженията на фирмата изпълнител е посочена като допълнителна “опция” монтаж на устройство за контрол на достъп в асансьорните кабинни, както е посочено, че при необходимост е възможно да бъдат незабавно изключени чип-картите на ползватели, които претоварват и замърсяват асансьора или извършват вандалски действия, които биха могли да доведат до амортизация или повреда.

Установява се от представените два броя приемо-предавателни протоколи, че на 08.07.2020 г., Г.-Н. Н. е получила от друга фирма - “БГК.Г.” ООД, два броя контролери за врата на асансьор и 150 броя чипове за асансьорна врата.

По делото е представена от ответниците справка в табличен вид, с положени три броя подписи за апартамент 11 от Р. П., без да има отбелязване какво е получено срещу положения подпис, нито да има посочена дата върху документа.

Пред първоинстанционния съд е представена снимка на покана от 26.02.2021 г., отправена от П. до ответницата Г.-Н. Н. и К. Н. /в качеството ѝ на пълномощник/ с искане за предоставяне на 3 броя чипове за входната врата и асансьора. С ръкописен текст, подписан от К. Н. - пълномощник, е посочено, че чиповете отварят входната врата. Авторството на подписа не е оспорено от ответника. От показанията на свидетеля К., които съдът

кредитира в тази им част, се потвърждава, че поканата е била поставена на таблото в сградата.

От направеното признание за факт във въззивната жалба, се установява, че ищцата е отправила покана до Г.-Н. Н. за предоставяне на чипове, като същата е получена на 29.03.2021 г.

По делото са събрани гласни доказателствени средства чрез разпит на четирима свидетели: К. К. /бивш домоуправител, водещ идентичен граждански спор с ответниците/, О.Й. /ищец по идентичен спор с ответниците/, Я..Я и М.К..

От всички събрани по делото свидетелски показания се установява, че в сградата е съществувала система за ограничен достъп до асансьора още през 2016-2017 г.- преди Г.-Н. Н. да бъде избрана за член на управителния съвет на етажната собственост, както и че с един и същи чип се осигурява достъп както до входната врата на сградата, така и до асансьора. Не е вземано писмено решение от общото събрание на етажните собственици, но уредбата е инсталирана по тяхно общо съгласие.

Всички свидетели, без свидетеля К., споменават, че в сградата има конфликт със собствениците, които не плащат входните си такси, в това число - с ищцата Р. П..

От свидетелските показания на Я..Я се установява, че същата е закупила жилище в сградата през месец юли 2020 г., като официално живее в там от месец септември. Сочи, че чип за достъп до входната врата и асансьора е получила от стария собственик и от тогава не е променян. Съдът дава вяра на показанията на този свидетел, доколкото същият не е заинтересован от изхода на спора и посоченият от него период /след месец юли 2020 г./ съвпада с представените по делото писмени доказателства за получаване от страна на Г.-Н. Н. на 150 броя нови чипове и контролер /08.07.2020г./

Съдът кредитира и показанията на свидетелката К., която сочи, че живее в сградата от 2016 г., като за пръв път е получила чипове от стария домоуправител. Твърди, че не ѝ е известно да е сменяна чип-системата за асансьора, но сочи, че е получила нови чипове от Г.-Н. Н. в началото на 2020 г.

Свидетелите К. и Й., чиито показания съдът преценява при условията на чл. 172 ГПК, доколкото същите са били страни в индетични правни спорове с ответниците и следва да бъде отчена евентуалната им заинтересованост, твърдят, че чип-системата е сменяна два пъти - веднъж през пролетта на 2020 г. и втори път в началото на 2021 г. Сочат, че нито те, нито П. разполагат с чипове за асансьора, тъй като не плащат входните си такси и са в конфликт със семейство Н.и.

Предвид, че сочената промяна в системата с чиповете през 2021 г. се твърди единствено от тези двама свидетели, като не се подкрепя, нито от другите свидетелски показания, нито от представените писмени доказателства, съдът не кредитира показанията на свидетелите в тази им част.

Досежно достъпа до устройството за контрол на асансьорната система с чипове, свидетелката Я. сочи, че същото се намира на ет. 8, но не ѝ е известно кой има достъп до него, а свидетелят Й. посочва, че не знае къде се намира, но че се контролира от ответниците Н.и, които живеят в едно домакинство. От посочения в отговорите на исковата молба адреси, се установява, че ответниците живеят на етаж 8 от сградата.

В показанията си свидетелите Й. и К. сочат, че ответника Е. Н. им е казал, че чипове за асансьора няма да бъдат предоставени на тях двамата и на ищцата Р. П., като същата е била наричана с обидни думи.

В показанията си свидетелките К. и Я. сочат, че са виждали Р. П. да ползва асансьора, но свидетелката К., не уточнява никакъв период, а Я. посочва, че това се е случвало в “близките месеци” /заседанието е проведено през април 2022 г./ Съдът не дава вяра на показанията на свидетелите им в тази част, доколкото са лишени от конкретизация и се явяват изолирани, като не се подкрепят от останалия доказателствен материал, в това число от подадените отговори на искова молба и въззивната жалба, в която страните твърдят, че П. не разполага с чип за асансьора, тъй като не е отишла да го вземе от домоуправителя Г.-Н. Н..

Въззивният съд, като взе предвид установената фактическа обстановка и доводите на страните, от правна страна намира следното:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК, изхожда от лица с правен интерес и е насочена срещу подлежащ на инстанционен контрол съдебен акт, поради което е процесуално допустима.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата, с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните – съгласно задължителните указания, дадени в т. 1 от Тълкувателно решение № 1 от 09.12.2013 г. по т. д. № 1/2013 г. по описа на ОСГТК на ВКС.

При служебна проверка въззивният съд установи, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо. Не е допуснато нарушение на императивни материалноправни норми.

От гледна точка допустимостта на исковото производство по предявените претенции с правно основание чл. 109 ЗС, съдът съобщи следното: В случай на наличие на взето решение на общото събрание на етажните собственици за инсталиране, съответно - за промяна в наличната система за ограничен достъп до асансьорната уредба, предявеният иск би бил недопустим, като заобикалящ предвидения в закона ред за оспорване на решенията на ОС на етажната собственост по чл. 40 ЗУЕС. В случая обаче, не се твърди, а напротив - отрича се, да е вземано решение на общото събрание

на собствениците за поставяне, респективно промяна в съществуващата система за достъп до асансьора, като съществуването на такова решение не се и установява от събраните по делото доказателства. С оглед на това, настоящият състав намира, че производството е допустимо и правилно искът е насочен към ответниците в лично качество, което налага разглеждането му по същество.

По релевираните във въззивната жалба доводи във връзка с правилността на решението съдът намира следното:

По главния иск с правно основание чл. 109 ЗС за демонтиране на изградената система за контролиран достъп до асансьора:

Целта на иска по чл. 109 ЗС е да даде защита на правото на собственост срещу всяко пряко или косвено неоснователно въздействие, посегателство или вредно отражение на обекта на правото на собственост, което пречи на допустимото пълноценно ползване на вещта според нейното предназначение. Защитата, която нормата на чл. 109 ЗС дава, е осъждане на лицето, което извършва неоснователните действия, пречещи на собственика да упражнява пълноценно правото си на собственост, да преустанови тези действия (иск за прекратяване на нарушението), както и осъждането на лицето, поддържащо неоснователно създадено състояние, пречещо на спокойното ползване на вещта, да премахне това състояние и да възстанови предишното (иск за премахване на последиците от нарушението на правото на собственост).

Съгласно задължителните разяснения в т. 3 от Тълкувателно решение № 4/2015 г. на ВКС по тълк. дело № 4/2015 г., ОСГК, предпоставки за уважаване на исковата претенция по чл. 109 ЗС, съществуващи в условията на кумулативност, са неоснователност на действията на ответника и създаването на пречки за собственика да упражнява правото си на собственост в неговия пълен обем.

Защитата чрез предявяване на негаторния иск е правна възможност, която и всеки от собствениците на обект в сграда в режим на етажна собственост може да упражни, за да преустанови противоправното въздействие по отношение общите части на сградата. Целта на предявяването на иска е да се преустановят действия, бездействия или комбинация от двете, чрез които един от собствениците пречи на останалите собственици да ползват общите части на сградата в режим на ЕС по предназначението им (в този смисъл Решение № 401 от 21.07.2009 г. на ВКС по гр. д. № 2770/2008 г.).

Разпоредбата на чл. 38, ал. 1 от ЗС урежда, че при сгради, в които етажи или части от етажи принадлежат на различни собственици, общи на всички собственици са земята, върху която е построена сградата, дворът, основите, външните стени, вътрешните разделителни стени между отделните части, вътрешните носещи стени, колоните, трегерите, плочите, гредоредите, стълбите, площадките, покривите, стените между таванските и избените помещения на отделните собственици, комините, външните входни врати на сградата и вратите към общите тавански и избени помещения, главните линии

на всички видове инсталации и централните им уредби, асансьорите, водосточните тръби, както и всичко друго, което по естеството си служи за общо ползване.

Тези части от сградата представляват елементи от нейната конструкция, чиято функционална свързаност прави възможно съществуването на сградата като единно цяло и обслужват всички или няколко от самостоятелните обекти в сградата. Тази тяхна характеристика обосновава необходимостта от поддържането им в добро състояние с усилията и средствата на всички лица, които притежават самостоятелни обекти в сградата, както и необходимостта от осигуряване на възможност за реално ползване и осигуряване на достъп до тях за всички етажни собственици.

За да може нормално да ползва собствения си самостоятелен обект, всеки етажен собственик, т. е. всяко лице, което притежава правото на собственост върху самостоятелен обект от сградата, следва да има възможност да ползва реално общите части, които по естеството си обслужват неговия обект, както и възможност за свободен достъп до тези общи части.

Всеки един от собствениците на самостоятелни обекти в сградата притежава и съответната идеална част от тези общи части, които обслужват всички обекти в сградата. В случая е несъмнено, че асансьорите се явяват обща част по смисъла на чл. 38, ал. 1 от ЗС и достъп до същите следва да бъде осигурен на всички етажни собственици, независимо от евентуалното тяхно неправомерно поведение, касаещо отказ да заплащат паричните си задължение като живущи в сградата /в този смисъл Определение № 230 от 26.03.2012 г. на ВКС по гр. д. № 1198/2011 г., I г. о., ГК/.

Уважаването на предявения главен иск по чл. 109 ЗС е предпоставено от положителното установяване, че с личните си действия ответниците препятстват възможността на ищцата да ползва находящия се на горепосочения адрес асансьор, в частност, че са инсталирали система за ограничен достъп до асансьорната уредба.

От събраните по делото доказателства и след техния задълбочен анализ по отделно и в тяхната съвкупност, настоящият съдебен състав намира така предявеният главен иск за недоказан.

От единодушните свидетелски показания се установява, че система за ограничен достъп до асансьорната уредба е била монтирана още пред 2016 година, много преди ответницата Г.-Н. Н. да бъде избрана за управител /с отмененото в последствие по съдебен ред решение на Общото събрание на собствениците/. От представените писмени документи е видно, че през 2019 г. е сключен договор за абонаментна поддръжка на асансьора в сградата от Г. Н., но няма данни посочената в договора единствено като “опция” система за контрол да е действително договорена и реално изпълнена между страните по договора.

От представените приемо-предавателни протоколи се установява, че

през месец юли 2020 г. Г.-Н. Н. е получила два нови контролера и 150 броя чипове за асансьор, от които документи може да се направи извод, че са сменени устройствата, контролиращи самата системата за достъп, но не и че е извършен демонтаж и монтаж на нова електронна система - тежестта за доказване на което обстоятелство се носи от ищеца.

По отношение на другите двама ответници по делото липсват събрани каквито и да е било доказателства във връзка с предявения главен иск, касаещ личното им участие при твърдяната промяна на асансьорната уредба за контролиран достъп

При недоказване на обстоятелството, че именно ответниците, със свои лични неправомерни действия, са ограничили достъпа на ищца до асансьорната уредба, чрез инсталиране на нова система за контролиран достъп, предявеният главен иск подлежи на отхвърляне като неоснователен, а първоинстанционното решение следва да бъде отменено в тази му част.

При отхвърляне на главния иск се възстановява висиящността на производството **по предявения в условията на евентуалност втори иск по чл. 109 ЗС** - за осъждане на ответниците да преустановят действията, чрез които препятстват ищцата да ползва общите части на жилищна сграда, находяща се на ул. "*****", гр. София, като й предоставят електронен чип за достъп до асансьора на сградата.

При важимост на гореизложените правни изводи за допустимост на производството и по този иск, от гледна точка основателността на претенцията следва да бъде добавено следното:

Както беше посочено, в случаите, когато с негаторния иск се защитава правото на етажен собственик за достъп до обща част на сградата, от значение е дали ответникът е създал и поддържа противоправното състояние, при което етажният собственик е лишен от достъп до обща част.

От съвкупния анализ на събрания по делото доказателствен материал, съдът намира така предявения евентуален иск за *основателен* спрямо ответника Г.-Н. Н..

Безспорно се установява по делото, че ищцата е собственик на апартамент в процесната сграда, както и че на асансьорната уредба от години е поставена система за ограничен достъп, с чип за която система ищцата не разполага.

Видно от събраните по делото писмени доказателства, нови 150 броя чипове са получени от ответника Г.-Н. Н. през юли 2020 г., като същата е била длъжна да ги предаде на всички етажни собственици. Установява се по делото от направеното признание във въззивната жалба, че ответницата е била поканена да предаде на ищцата 3 броя чипове на 29.03.2021г. Изпълнение не се твърди.

Неоснователни са оспорванията, направени във въззивната жалба, че

ищцата сама не е получила чиповете си и се намира в кредиторова забава. Разпоредбата на чл. 68 ЗЗД, на която се позовават въззивниците, урежда въпросите за изпълнение на *договорно* задължение за предаване на вещ, като същите не биха могли да бъдат приложени в настоящия случай.

Безспорно е между страните, че същите не са обвързани от договор, а след отмяна на решението на общото събрание от 2019 за избор на управителни органи, следва да се приеме, че при поръчката на нови чипове за достъп до асансьора, Г.-Н. Н. е действала в интерес на собствениците, но без изричен мандат. Тоест, приложими са правилата на гестията, съгласно които се приема, че гесторът има задължение да предаде на доминуса /в случая - етажните собственици/ всичко получено в изпълнение на предприетите в негов интерес действия и без да е нужна покана.

По отношения на предявеният евентуален иск спрямо другите двама ответници /родители на Г. Н./ - К. и Е. Н.и:

Единствените събрани доказателства срещу Е. Н. са свидетелски показания, уличаващи го в грубо поведение срещу ищцата и вербални заплахи срещу нея и свидетелите, че няма да получат чипове, от които не може да се направи обоснован извод за извършването на лични действия, с които реално да е препятстван достъпа на ищцата до общите части.

По отношение на К. Н. - видно от събраните доказателства, при всички свои изявления, свързани с асансьорната уредба, същата е действала в качеството си на пълномощник на дъщеря си Г. Н., т.е. от нейно име. С оглед на това, не може да се приеме, че лично е възпрепятствала ищцата да се сдобие с чип за асансьора.

По горните съображения, предявеният евентуален иск с правно основание чл. 109 ЗС за осъждане на ответниците да преустановят действията, чрез които препятстват ищцата да ползва общите части на жилищна сграда, находяща се на ул. "*****", гр. София, като ѝ предоставят електронен чип за достъп до асансьора на сградата, следва да бъде уважен по отношение на ответника Г.-Н. Н. като основателен и отхвърлен спрямо другите двама ответници К. Н. и Е. Н. като недоказан.

По отношение на отговорността за разноски:

При този изход на спора, право на разноски за въззивното производство имат и двете страни в производството, като съдът дължи произнасяне по въпроса за преразпределението на присъдените с отмененото първоинстанционно решение съдебни разноски.

Ищцата е доказала по делото реалното извършване на разноски в размер на 580 лева пред първоинстанционния съд и в размер на 500 лева пред въззивния.

Ответницата Г.-Н. Н. е сторила разноски в първоинстанционното

производство в размер на 600 лева - заплатен адвокатски хонорар, а за другите двама ответници са представени два договора за безплатна правна защита, осъществена от адв. Ш., по отношение на която съдът има задължение да определи размера на адвокатското възнаграждение, което се дължи на самия адвокат, съгласно правилата на чл. 38, ал. 2 ЗАдв. В случая същото се измерява на сумата от 400 лева за всяка една от представляваните страни /съгласно чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждение/.

Във въззивното производство ответниците са доказали сторени разноски в размер на 120 лева за заплатена държавна такса и са представени три броя договори за правна защита и съдействие в полза на адвокат Ш..

Предвид обстоятелството, че са предявени общо 6 иска /главни и евентуални/, уважен е само един, отговорността за разноски се разпределя както следва:

Ищцата има право на разноски пред първоинстанционния съд в общ размер на 96.67 лева, като решението за горницата над тази сума, до пълно присъдените 580 лева /т.е. за сумата от 483.33 лева/ подлежи на отмяна.

Дължимите в полза на ищцата-въззиваема страна в производството пред СГС разноски са в размер на 83.33 лева по пропорционалност.

В полза на адв. Ш., сключил отделни договори с всеки един от представляваните лица, разноските пред първата инстанция възлизат на сумата от 800 лева - за изцяло отхвърлените искове, а в полза на ответницата Г.-Н. Н. - в размер на 300 лева /половината от платеното от нея възнаграждение, предвид отхвърлянето на единия предявен срещу нея иск/

Разноските пред въззивната инстанция в полза на въззивниците за държавна такса, по съразмерност, са в размер на 100 лева, а в полза на адв. Ш. - общо в размер на 1000 лева.

Предвид гореизложеното, Софийски градски съд, IV-Г въззивен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 20063941/26.10.2022 г. по гр. д. № 16105/2021 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), 47-ми състав, с което са уважени предявените от Р. Ц. П. главни искове по чл. 109 ЗС срещу ответниците Г.-Н. Е. Н., К. С. С. - Н. и Е. Г. Н., за демонтиране на поставената система за контролиран достъп до асансьора на сградата, **КАКТО И В ЧАСТТА**, с която в полза на ответниците са присъдени **разноски за сумата над 96.67 лева** до пълно уважения размер от 580 лева /т.е. за сумата от 483.33 лв./ и **ВМЕСТО ТОВА ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ като неоснователни предявените от Р. Ц. П., ЕГН ***** , главни искове с правно основание чл. 109 ЗС *срещу* ответниците

Г.-Н. Е. Н., К. С. С. - Н. и Е. Г. Н., за осъждането им да преустановят действията, чрез които препятстват ищцата да ползва общите части на жилищна сграда, находяща се на ул. "*****", гр. София, като за тяхна сметка демонтират поставената система за контролиран достъп до асансьора на сградата.

ОСЪЖДА Г.-Н. Е. Н., ЕГН *****, адрес: гр. София, ул. „***** – ответник по предявения от Р. Ц. П., ЕГН *****, евентуален иск с правно основание чл. 109 ЗС, да преустанови действията, чрез които препятства Р. Ц. П., ЕГН *****, да ползва общите части на жилищна сграда, находяща се на ул. "*****", гр. София, като ѝ предостави електронен чип за достъп до асансьора на сградата.

ОТХВЪРЛЯ като неоснователни предявените от Р. Ц. П., ЕГН *****, искове с правно основание чл. 109 ЗС *срещу* ответниците К. С. С. - Н. и Е. Г. Н., двамата с адрес: гр. София, ул. „*****", за осъждането им да преустановят действията, чрез които препятстват ищцата да ползва общите части на жилищна сграда, находяща се на ул. "*****", гр. София, като ѝ предоставят електронен чип за достъп до асансьора на сградата.

ОСЪЖДА Г.-Н. Е. Н., ЕГН *****, К. С. С. - Н. и Е. Г. Н., тримата с адрес: гр. София, ул. „*****", да **заплатят** в полза на Р. Ц. П., ЕГН *****, гр. София, ул. *****, разноски за производството пред СГС по съразмерност в размер на **83.33 лв. /осемдесет и три лева и тридесет и три стотинки/**.

ОСЪЖДА Р. Ц. П., ЕГН *****, гр. София, ул. *****, да **заплати** на Г.-Н. Е. Н., ЕГН *****, с адрес: гр. София, ул. „*****", сумата от **300 лв. /триста лева/** - разноски по съразмерност за заплатено адвокатско възнаграждение пред първата инстанция.

ОСЪЖДА Р. Ц. П., ЕГН *****, гр. София, ул. *****, да **заплати** в полза на Г.-Н. Е. Н., ЕГН *****, К. С. С. - Н. и Е. Г. Н., тримата с адрес: гр. София, ул. „*****", сумата от **100 лв. /сто лева/** - разноски по съразмерност за заплатена държавна такса пред СГС.

ОСЪЖДА Р. Ц. П., ЕГН *****, да **заплати** на адв. Д. Ш., личен номер № ***** адрес: гр. София, ул. "К*****", на основание чл. 38 ЗАДв., сумата от общо **1800 лв. /хиляда и осемстотин лева/** - разноски по съразмерност за оказана безплатна правна защита в първоинстанционното и въззивното производство.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния касационен съд на Република България в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____